

En de mens, hij woekerde voort

Theater. Dood en kleinsamenlijkheid alom in „Merg”, de nieuwe voorstelling van De Roovers.

Van onze medewerker
Mark Cloostermans

ANTWERPEN. Ah, de mens! Elke dag op deze aarde jaagt hij op pietluttigheden, steekt zijn soortgenoten overhoop en wentelt zich in zelfbeklag. Maar hij heeft ook zijn nobele momenten. In het aanschijn van de dood vergeet hij zijn behoeftes en zijn egoïsme. Dan rest nog slechts grootsheid.

Vergeet het. In het aanschijn van de dood woekert de mens lekker voort. Het hoofdperso-

nage van *Merg* heeft behoefte aan een beenmergtransplantatie. Alleen zijn broer kan dat merg leveren. Helemaal zonder gevaar is de operatie niet. Maar de broer worstelt met schuldgevoelens over iets uit het verleden. En de zieke aarzelt hem met zijn noodlot te overvallen.

Bovendien gaat zijn schoonzus in de tegenaanval: wie denkt hij wel dat hij is, om zo'n groot offer te vragen? Heeft zij geen recht op geluk? Moeten hun bloedjes van kinderen zonder vader verder? Enzo voort. De broer worstelt met heden en verleden. Een besluit is verder af dan ooit.

Merg is een tekst van Judith Herzberg, maar geen theatertekst. Het is een libretto. De

Roovers verkozen de tekst naturel te brengen, hem niet te zingen. Door de band genomen is dat een succesvolle keuze. De ethische dilemma's die in de tekst worden aangesneden, zitten verpakt in korte, vaak rijmende zinnen. Een verleidelijke luchthartigheid sluipt de tekst binnen, hoewel je soms zou willen dat De Roovers iets consequenter geweest waren in hun taal. Nu eens volgen ze de Nederlandse tekst, met „jij” en „jou”, dan weer vertalen ze die naar het Algemeen Beschaafd Antwerps.

De voorstelling schakelt tussen licht en duisternis. Op de hoge projectieschermen worden videobeelden van allerlei aan- en uitgaande lampen ge-

projecteerd. De Michael Nyman-achtige pianomuziek van Guy Van Nueten sluit daar naadloos bij aan.

„ZULLEN WE EENS SPELEN DAT WE ALLE TIJD HEBBEN?”

Het meesterschap van De Roovers zie je nog het beste in de rolverdeling. Niet elk lid van de groep staat even sterk als acteur, maar in deze rolverdeling vallen alle talenten op hun plaats, als stukjes van een puzzel.

Luc Nuyens, die wel vaker op het randje van de hysterie acteert, is perfect als de ten dode

opgeschrevene. De springerigheid van Adriaan Van den Hoof paste nooit beter dan hier, in de rol van de verscheurde broer.

„Zullen we eens spelen dat we alle tijd hebben?” De vraag wordt twee keer gesteld in *Merg*. De bevraagde is verbaasd, zegt dan: „Ja, waarom niet?” Antwoord: „Oké, maar ik moet wel direct weg” Een absurde, speelse conversatie, maar ook een glasheldere samenvatting van ons leven. Wij zijn spelende kinderen in een illusie van tijdloosheid. En die illusie wordt Nuyens' persona-ge afgenomen.

Het stuk eindigt onbeslist. Guy Van Nueten laat zijn laatste noot op de piano niet mooi wegsterven, maar stopt plots,

Beheerst sluit hij het deksel en wandelt weg. De acteurs zijn dan al vertrokken, na amper zestig minuten. Kort en krachtig. Een mens zou wensen dat zijn leven was als de nieuwe van De Roovers.

► *De Roovers spelen „Merg”*. Gezien 13/10, Antwerpen. Nog van 18 tot 21 oktober in Monty, Montignystraat 3, Antwerpen. Inlichtingen 03-238.64.97. Van 26 tot 28/10 in de Beurschouwburg (Brussel), 3/11 CC Lokeren, 6/11 CC De Bogaard (Sint-Truiden), 8/11 Schouwburg Sint-Niklaas, 10/11 CC De Werf (Aalst), 18/11 KC Nona (Mechelen), 21 tot 23/11 Stuk (Leuven). Tournee tot 8/12.

► www.deroovers.be